

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Dąbrowski (przewodniczący)

SSN Iwona Koper

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa M. J. i M. J.

przeciwko J. S. i B. S.

o wydanie rzeczy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 czerwca 2008 r.,

zażalenia powódek na postanowienie Sądu Okręgowego w S. z dnia 31 stycznia 2008

r., sygn. akt V Ca (...),

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w S. odrzucił skargę kasacyjną powódek ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398⁶ § 2 w związku z art. 398² § 1 k.p.c.).

Z uzasadnienia postanowienia wynika, że oznaczona w skardze kasacyjnej, wniesionej w sprawie o wydanie rzeczy, wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 1000 zł. Nie osiągnęła ona zatem określonego w art. 398² § 1 k.p.c. progu wartości przedmiotu zaskarżenia, decydującego o dopuszczalności skargi kasacyjnej w sprawach majątkowych (jest niższa niż 50 000 zł). Jednocześnie Sąd Okręgowy nie podzielił poglądu skarżących, że dopuszczalność wniesionej skargi kasacyjnej jest niezależna do wartości przedmiotu zaskarżenia, ponieważ powództwo o wydanie rzeczy zostało

oddalone ze względu na stwierdzenie nabycia własności rzeczy przez pozwane w drodze zasiedzenia.

W zażaleniu pełnomocnik powódek wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została wniesiona – co nie jest kwestionowane w zażaleniu – w sprawie majątkowej podlegającej rozpoznaniu w trybie procesowym. Trafnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że jej dopuszczalność podlega ocenie według art. 398² § 1 k.p.c. To oznacza, że wartość przedmiotu zaskarżenia nie może być niższa niż 50 000 zł. Tymczasem oznaczona w skardze – co jest bezsporne – wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi 1000 zł. Sąd Okręgowy trafnie uznał więc, że skarga kasacyjna powódek jest niedopuszczalna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia.

Zaskarżonego postanowienia nie podważa odwołanie się skarżących do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2002 r., II CZ 147/01 (niepubl.), w którym został wyrażony pogląd, że kasacja przysługuje od wyroku windykacyjnego, niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia, jeżeli w wyroku tym sąd przeprowadził rozgraniczenie na podstawie art. 36 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (tekst jedn.: Dz. U. z 2005 r. Nr 240, poz. 2047). Uszło uwagi skarżących, że pogląd wyrażony w przytoczonym postanowieniu jest ściśle związany z okolicznościami sprawy, z których wynika – co Sąd Najwyższy podkreślił w uzasadnieniu – że orzeczenie w istocie oznaczało rozstrzygnięcie o rozgraniczeniu nieruchomości zamieszczone w wyroku uwzględniającym powództwo windykacyjne na podstawie art. 36 zdanie drugie ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne. W niniejszej sprawie inny jest stan faktyczny i prawny (nie znajduje w niej zastosowania art. 36 przytoczonej ustawy), nie ma zatem podstaw do odpowiedniego stosowania poglądu wyrażonego w przytoczonym postanowieniu Sądu Najwyższego.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji postanowienia (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).